

— Какъ да не е вѣрно, вѣрно е! — обади се баща му. — Защо мълчишъ? Кажи ѝ!

— Да милич. . .

— А нашата любовъ? . .

— Обичамъ те миличка, но. . . . живота. . .

— Любовъ. . . Вѣтъръ работа! — избухна стариятъ Курдонъ. — Имашъ ли пари има и любовъ. А нѣмашъ ли, — всичкото е за тоя гдето духа.

— Синъ Ви господине не е като Васъ. Той е писателъ. . . благородна душа.

— Е, да! . . Благородна! . . Ама азъ си знамъ какъ е станалъ благородна душа. А за да стане още по-благородна, даже и гениална, ще се ожени за мисъ Свинка Джонъ Патокъ. Хайде да Ви нѣма! — И той ѝ посочи вратата.

Като фурия Лидия излѣтя навънъ. Плачъ я задави.

— Татко, тя ми бѣше вдъхновението.

— Стига! Сега мисъ Свинка ще ти е вдъхновението. Поеми ще напишешъ за нея. Пъкъ ако не можешъ ти, ще ти ги напише тя. Азъ и съръ Джонъ Патокъ гарантираме за това.

— Но. . . какъ е възможно татко? Свиня. . . поеми. . .

— Прекалено много философствувашъ. Щомъ като ти и колегитѣ ти отъ „Парнасъ“ можете и тя може.

Кенъ Кури наведе глава.

На другия день елегантно облѣченъ той се представи на съръ Джонъ Патокъ и поиска ржката на дъщеря му.